

Aan de woordvoerders asielbeleid in de Tweede Kamer

cc. Mevr. M. Faber-van de Klashorst, Minister van Asiel en Migratie

Datum 18 april 2025
Betreft Brief VluchtelingenWerk Nederland – Commissiedebat vreemdelingen-
en asielbeleid 24 april 2025

VluchtelingenWerk Nederland
Postbus 2894
1000 CW Amsterdam
Telefoon (020) 346 72 00
Helpdesk (020) 346 72 50
Fax (020) 617 81 55
www.vluchtelingenwerk.nl
info@vluchtelingenwerk.nl

Geachte woordvoerders,

Ten behoeve van het [commissiedebat vreemdelingen- en asielbeleid](#) van 24 april a.s. geeft VluchtelingenWerk Nederland u graag een aantal punten mee. Naast de geagendeerde stukken, zullen wij in deze brief ook ingaan op een aantal actualiteiten die ons zorgen baren.

Risico op onterechte afwijzing als gevolg van nieuw beleid

In [december](#) informeren we uw Kamer over het feit dat het inwilligingspercentage in asielzaken in het derde kwartaal was gedaald naar 66%. Inmiddels zijn de cijfers over heel 2024 bekend. Deze trend heeft zich doorgezet. Waar in het eerste kwartaal nog 83% van de zaken werd ingewilligd, is dit inmiddels slechts 65%. Dit zou een logisch en positief gevolg kunnen van een verbetering van de veiligheids- en mensenrechtensituatie in belangrijke herkomstlanden. Maar dit is helaas gedurende 2024 – tot de val van Assad – niet het geval geweest.

Wat zijn dan wel de oorzaken? Sinds juli 2024 is de bewijslast bij de beoordeling van asielaanvragen (onevenredig) verschoven naar de vluchteling. Een IND-woordvoerder geeft in [NRC](#) aan te denken dat deze nieuwe werkwijze van invloed kan zijn geweest op het inwilligingspercentage, “maar we hebben er geen onderzoek naar gedaan”. Ook is het landenbeleid voor landen als Irak en Jemen aangepast. Dit terwijl de situatie in Jemen nog steeds heel gevaarlijk is door aanhoudend geweld en een humanitaire crisis en er in Irak nog steeds sprake is van vervolging van minderheden, zoals Jezidi.

VluchtelingenWerk is van mening dat hiermee de Nederlandse procedure niet in lijn is met het Europese mensenrechten en Unierecht. Zo is het beoordelen van de geloofwaardigheid van een asielverzoek aan de hand van zulke strikte voorwaarden niet in overeenstemming met het Unierecht. De focus op het individualiseringsvereiste en het afschaffen van het groepsbeleid is in strijd met jurisprudentie over artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Ook de selectieve behandeling van informatie uit ambtsberichten voor het aanscherpen van landenbeleid staat juridisch onder druk.¹

Wij zien in de praktijk dat mensen met daadwerkelijk asielmotieven de dupe hiervan zijn. Zo werd de aanvraag van een Iraanse man die actief oppositie voert en deelnam aan een politieke demonstratie afgewezen. Dit omdat hij zijn identiteit alleen kon aantonen met kopieën van documenten. Ook ontvingen wij de negatieve beschikking van een alleenstaande Jemenitische vrouw met minderjarige kinderen. Zij vreesde onder meer voor de besnijdenis van haar dochters. De rechtbank verklaarde haar beroep gegrond: de verklaringen van de vrouw waren onvoldoende in samenhang beoordeeld. Het in samenhang beoordelen van verschillende omstandigheden was juist een kenmerkende eigenschap van de geloofwaardigheidsbeoordeling van voor 1 juli 2024.

¹ O.a. [ECLI:NL:RBDHA:2024:17489](#), Rechtbank Den Haag, NL 24.22899 & [ECLI:NL:RBDHA:2024:18640](#), Rechtbank Den Haag, NL24.21247

VluchtelingenWerk monitort de toepassing van het nieuwe toetsingskader door de IND. Op basis van het beeld dat wij nu zien vragen we de minister het nieuwe beleid op korte termijn te evalueren én in lijn te brengen met internationale mensenrechtenstandaarden.

Asielopvang heeft behoefte aan duidelijkheid en goed bestuur

In veel gemeenten wordt hard gewerkt aan het creëren van nieuwe opvangplekken. Vaak gaan opvanglocaties geruisloos open en zijn protest en ophef eerder uitzondering dan regel. Recentelijk zien we echter toenemende onrust en protesten rondom de komst van AZC's. VluchtelingenWerk ziet een direct verband met de houding en voorgenomen maatregelen van dit kabinet en maakt zich hier zorgen over.

Het voornemen om de Spreidingswet in te trekken ondermijnt het draagvlak voor opvang en zet gemeenten, inwoners én asielzoekers onder druk. Door de onduidelijkheid van de situatie groeit het gevoel van willekeur en overbelasting in bepaalde regio's, en worden anderzijds onjuiste sentimenten en angsten [aangewakkerd](#). Gemeenten, en ook hun inwoners, hebben duidelijkheid nodig over wat er nodig is om de asielopvang in Nederland beter en eerlijker in te richten, en wat hun aandeel hierin hoort te zijn. Met de publicatie van de Contourennota intrekking Spreidingswet komt er meer duidelijkheid. De intentie lijkt de eerste cyclus te voltooien en veel elementen uit de Spreidingswet te behouden. Hieruit valt op te maken dat ook het kabinet de inhoudelijke waarde van de Spreidingswet niet ontkent. Een stabiel en rechtvaardig asiel en -opvangbeleid vraagt om landelijke regie en solidariteit. De Spreidingswet is bedoeld om die solidariteit eerlijk te verdelen over het land en om gemeenten de zekerheid en structuur te bieden om te investeren in kleinschalige en kwalitatief duurzame opvang, die positief is voor asielzoekers én de lokale samenleving.

VluchtelingenWerk herhaalt dat de Spreidingswet de benodigde verbeteringen zal aanbrengen in het opvanglandschap. Hiervoor is continuïteit op de lange termijn cruciaal en verplichte inzet van alle gemeenten in eerlijke verhouding tot wat zij kunnen dragen. Daarvoor dient dan ook de gehele Spreidingswet behouden te blijven, ook ná voltooiing van de eerste cyclus op 31 januari 2026. In dit kader wijzen wij op het gezamenlijk advies van de Adviesraad Migratie en de Raad voor Openbaar Bestuur '[Goed geregeld. Asielopvang als maatschappelijke opgave](#)'. De adviesraden doen vijf concrete voorstellen om in plaats van een crisisaanpak zorg te dragen voor opvang als een reguliere maatschappelijke opgave volgens principes van goed openbaar bestuur. Dit gaat onder andere over heldere afspraken met gemeenten over verdeling en financiering, én het betrekken van burgers op een betekenisvolle manier zonder valse verwachtingen te wekken.

Tenslotte wijzen wij op de onacceptabele situatie van kinderen in de (crisis)noodopvang. Zie onze [brief ten behoeve van het Commissiedebat Vreemdelingen- asielbeleid van 12 maart](#) over onder meer het rapport van de Inspectie van Gezondheid en Jeugd. Een maand later verblijven er nog steeds meer dan 6.600 kinderen op ongeschikte (crisis)noodopvanglocaties. Wij verwijzen graag naar de brief van [Werkgroep Kind in AZC](#) voor dit debat van 24 april waarin noodzakelijke acties uiteen worden gezet voor de naleving van het VN-Kinderrechtenverdrag en de [uitspraak](#) van het Gerechtshof Den Haag.

VluchtelingenWerk roept de Minister op om duidelijkheid en eerlijkheid te verschaffen richting het Nederlandse publiek over de noodzakelijke opgaven in de opvang van asielzoekers. Volledig behoud van de Spreidingswet, ook na voltooiing van de eerste cyclus, draagt uiteindelijk bij aan kleinschalige opvang, solidariteit en draagvlak. Daarnaast is onmiddellijke actie nodig om de onacceptabele situatie van duizenden kinderen in (crisis)noodopvang te beëindigen.

Opvang nareizende gezinsleden

VluchtelingenWerk maakt zich grote zorgen over de problemen rondom de opvang van nareizigers. Ondanks dat de aankomsten van gezinsleden in Nederland goed voorspelbaar zijn, kon sinds februari al voor 200 nareizigers niet op tijd opvang geregeld worden. De gezinnen kunnen elkaar na jaren

wachten eindelijk in de armen sluiten. Ze dreigen echter op straat te belanden en zwerven van adres naar adres. Of ze slapen met z'n allen bij een familielid op de grond met te weinig geld om voldoende eten te kunnen kopen. Op woensdag 16 april vroeg VluchtelingenWerk met een [persbericht](#) aandacht voor deze alarmerende situatie.

Er moeten snel meer opvangplekken in gemeenten beschikbaar komen voor nareizigers, zowel regulier in COA-locaties als ook tijdelijke gemeentelijke opvang als de huisvesting nog niet beschikbaar is. Versnelde huisvesting in gemeenten moet aandacht krijgen.

Doorstroomlocaties

Met de huidige krapte op de sociale woningmarkt en de beperkt beschikbare plekken in de asielopvang begrijpen we dat het noodzakelijk kan zijn om naar alternatieve tijdelijke oplossingen te zoeken voor de huisvesting van statushouders. Wij willen echter benadrukken dat deze tijdelijkheid alleen kan worden gegarandeerd als de toets op vervolghuisvesting blijft bestaan en er een maximaal termijn wordt gesteld aan deze tijdelijkheid. VluchtelingenWerk pleit ervoor om dit termijn te houden op maximaal 1 jaar. Daarnaast mag tijdelijkheid geen excuus zijn om de kwaliteitsdrempel te verlagen. Tijdelijke huisvesting moet veilig en menswaardig zijn en statushouders de kans geven te starten met hun inburgeringstraject.

Zowel burgers als statushouders willen dat statushouders zo snel mogelijk meedoen aan de Nederlandse samenleving. Dat kan door een vroege start mogelijk te maken rondom het leren van de taal en/of door aan het werk te gaan of een opleiding te volgen. Wij verwijzen in dit kader graag nogmaals naar het concrete voorstel van de Adviesraad Migratie en de Raad voor Openbaar Bestuur '[Goed geregeld. Asielopvang als maatschappelijke opgave](#)'. Daarin benadrukken zij het belang van het borgen van een vroege start voor statushouders bij doorstroomlocaties.

In de praktijk wordt duidelijk dat dit niet tot nauwelijks te realiseren is als statushouders wordt gehuisvest in regionale doorstroomlocaties. De fysieke en sociale afstand tussen de regionale doorstroomlocatie en de koppelgemeente blijkt praktisch onoverbrugbaar om een goede start te kunnen maken met de inburgering, werk en het opbouwen van een sociaal netwerk. VluchtelingenWerk blijft pleiten voor kleinschalige huisvesting binnen de koppelgemeente, ook als het gaat om tijdelijke huisvesting. Dit maakt het voor statushouders mogelijk een snelle start te maken en een nieuw (sociaal) leven op te bouwen en voorkomt onnodige verhuisbewegingen, die bewezen schadelijk zijn voor het welzijn van statushouders, met name kinderen.

VluchtelingenWerk vindt dat de tijdelijkheid van doorstroomlocaties gegarandeerd moet blijven, middels het behouden van de toets op vervolghuisvesting. Kleinschalige tijdelijke woonvoorzieningen in de koppelgemeenten borgen de mogelijkheid tot een vroege start.

Bescherming voor Jezidi vluchtelingen

In 2023 is de [motie Piri/Kröger](#) aangenomen met de oproep om Jezidi vluchtelingen bescherming in Nederland te bieden. Het gaat dan met name om vrouwen en meisjes die slachtoffer zijn geworden van verschrikkelijke oorlogsmisdaden en in slechte omstandigheden in kampen in Noord-Irak verblijven. Hervestiging in formele zin is voor deze groep niet mogelijk omdat zij strikt genomen hun land niet zijn ontvlucht. Verschillende andere landen, zoals [Canada](#), Duitsland en Frankrijk, hebben echter humanitaire toelatingsprogramma's ontwikkeld zodat zij in deze landen een nieuw bestaan kunnen opbouwen. De nieuwe [EU-hervestigingsverordening](#) biedt uitdrukkelijk ruimte en financiering voor toelating op humanitaire gronden naast hervestiging. Voordelen hiervan is dat het om veilige gereguleerde toelating gaat waarbij de lidstaat zelf de aantallen bepaalt. De minister stelt nu dat er geen noodzaak is tot asielbescherming, en dus niet voor specifiek toelatingsbeleid. Daarom ligt het niet voor de hand dat voor deze groep alsnog een nieuwe vorm van humanitaire toelating en verblijf

wordt ontwikkeld. Jezidi's die in Nederland asiel aanvragen, worden sinds juli 2024 inderdaad vaak afgewezen. Dat komt doordat zij volgens de Nederlandse regering niet voldoende risico lopen in Irak.

VluchtelingenWerk Nederland is het daar niet mee eens. Jezidi's hebben tien jaar na de genocide geen veilige plek waar zij zich duurzaam kunnen vestigen. De humanitaire omstandigheden en de veiligheidssituatie in de ontheemdenkampen zijn slecht en bovendien heeft de overheid het voornemen om de kampen te sluiten. In de Koerdisch Autonome Regio worden zij gestigmatiseerd en zijn zij het slachtoffer van haatcampagnes. Veel Jezidi's zijn getraumatiseerd door de genocide door IS en in Irak is niet de zorg aanwezig die zij nodig hebben.

VluchtelingenWerk concludeert hieruit dat er geen veilige en leefbare opties zijn voor de Jezidi's in Irak. Daarom roepen wij de minister op het beleid voor Jezidi's aan te passen en de mogelijkheid van humanitaire toelating voor een deel van deze groep binnen de kaders van de EU-Hervestigingsverordening te bieden.

Versnelling procedures Palestijnse vluchtelingen uit Gaza

Op 12 maart en 2 april van dit jaar hebben respectievelijk 37 en 31 mensen van de Nederlandse lijst Gaza kunnen verlaten met de inzet van het ministerie van Buitenlandse Zaken.¹ Het betrof de naaste gezinsleden van vluchtelingen met een positief besluit van de IND in het kader van gezinshereniging. VluchtelingenWerk is blij met de inspanningen van Buitenlandse Zaken in dit proces. Voor deze families is het van levensbelang dat hun gezinsleden in veiligheid zijn én dat ze hen weer in hun armen kunnen sluiten. Ondertussen zijn er voor zover bekend enkele families waarvoor de gezinsherenigingsaanvraag nog niet is goedgekeurd, maar die al wel een positieve beslissing op hun asielaanvraag hebben. En er zitten nog enkele Palestijnen in de asielprocedure in Nederland die wachten op hun beslissing. Ook zij hebben gezinsleden in Gaza die in levensgevaar zijn.

VluchtelingenWerk vraagt om een versnelling van zowel de asielprocedure als de gezinsherenigingsaanvraag van deze Palestijnse vluchtelingen. Het gaat hier om een relatief kleine groep die waarschijnlijk in aanmerking komt voor inwilliging. Deze groep zou met prioriteit door de IND kunnen worden opgepakt.

Duurzame oplossingen voor ongedocumenteerden

In de brief van 7 april '[nadere informatie over de \(complexe\) casuïstiek ongedocumenteerden en verantwoordelijkheden](#)' erkent de Minister dat er sprake kan zijn van omstandigheden waardoor terugkeer (tijdelijk) niet mogelijk is. VluchtelingenWerk benadrukt dat er een grote hoeveelheid aan factoren zijn die terugkeer in de weg kunnen staan én die veelal buiten de invloedssfeer van de (asiel)migrant liggen. Denk hierbij aan een onveilige situatie in land van herkomst, het ontbreken van reisdocumenten en medewerking van diplomatieke vertegenwoordigingen, en complexe gezondheidsproblematiek.

Aangedragen oplossingen in de brief, zoals de buitenschuldvergunning, uitstel van vertrek wegens medische behandeling (art. 64) of een herhaalde asielaanvraag, zijn niet altijd effectief. Dit komt bijvoorbeeld door het strak toepassen van de regels zonder oog voor de [menselijke maat](#) en tekortkomingen in het huidige [buitenschuldbeleid](#). VluchtelingenWerk vreest daarnaast dat het nieuw beoordelingskader en de voorgenomen aanscherpingen in de asielprocedure (zullen) resulteren in een toename in (onterecht) afgewezen asielzoekers die niet of moeilijk zullen kunnen terugkeren. Deze omstandigheden dienen te worden betrokken in het debat om te komen tot bestendige oplossingen voor ongedocumenteerden in Nederland.

VluchtelingenWerk is het eens met de Minister dat deze complexe casuïstiek vraagt om goede samenwerking en een integrale benadering vanuit verschillende partijen. Juist in dit kader waren de

Landelijke Vreemdelingen Voorzieningen (LVV) opgericht en droegen deze bij aan het vinden van duurzame oplossingen. In de brief van de Minister ontbreekt nadere duiding hoe zij voorziet dat een nieuwe gezamenlijke aanpak zal resulteren in (verbeterde) oplossingen.

Tenslotte benoemt de Minister dat er 'bij voldoende zicht op terugkeer onderdak en begeleiding kan worden geboden in de vrijheidsbeperkende locatie (VBL)'. Deze voorwaarde voor 'voldoende zicht op terugkeer' is nu juist wat er in deze complexe casuïstiek vaak ontbreekt. De VBL is daardoor, naast dat er onvoldoende capaciteit is, niet de juiste plek voor (een vaak kwetsbare) doelgroep die Nederland niet op korte termijn kan verlaten. Door het stoppen van de Rijksfinanciering voor de LVV- en BBB-voorzieningen voor deze doelgroep voldoet de Minister niet meer in haar plicht om te voorzien in basisvoorzieningen, die onder andere volgt uit het [Changu arrest](#) (2024) van het Hof van Justitie van de Europese Unie en de [uitspraak](#) van het Europees Comité voor Sociale Rechten (2014). Deze vraag ligt nu voor bij verschillende rechtbanken nadat voorzieningenrechters in Rotterdam, Utrecht en Amsterdam in spoedprocedures besloten dat de Minister de 24-uurs opvang van ongedocumenteerden dient voort te zetten.

VluchtelingenWerk roept de Minister op om in het debat over ongedocumenteerden rekening te houden met de realiteit dat terugkeer vaak onmogelijk is door factoren buiten de invloed van de migrant. Huidige wet- en regelgeving schieten tekort en missen de menselijke maat. Voor het vinden van oplossingen vanuit een gezamenlijke aanpak zijn de LVV-programma's die ook voorzien in de voorwaardelijke basisvoorzieningen juist noodzakelijk.

Nieuw buitenschuldbeleid alleenstaande minderjarige vreemdelingen

Op 8 april heeft de Minister van Asiel en Migratie de Kamer geïnformeerd over de voorgenomen wijzigingen in het buitenschuldbeleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen (amv). De beleidsaanpassing voorziet in een vergunning voor maximaal drie jaar, maar ten hoogste tot het 18e levensjaar. Deze wijziging betekent voor amv van 15 jaar en ouder dat zij op voorhand worden uitgesloten van duurzaam verblijf in Nederland. Zij kunnen immers geen drie volledige jaren als minderjarige onder dit beleid verblijven, waardoor zij geen aanspraak kunnen maken op een niet-tijdelijke humanitaire vergunning. Daarmee ontstaat een verkapt leeftijdsonderscheid dat juridisch kwetsbaar is en haaks staat op de uitgangspunten van het [T.Q.-arrest van het Hof van Justitie](#).

Ook bestaat er onduidelijkheid over de toepassing van het begrip "adequate opvang" in het land van herkomst. Het arrest T.Q. stelt dat een lidstaat zich ervan moet vergewissen dat het kind terechtkomt bij een verantwoordelijke volwassene of erkende opvangstructuur. In het beleid blijft onduidelijk hoe en door wie dat wordt beoordeeld. Daar komt bij dat de vergunning in het nieuwe beleid tussentijds kan worden ingetrokken zodra alsnog opvang beschikbaar komt. Deze intrekkingsmogelijkheid, welke momenteel alleen voor amv ouder dan 15 jaar lijkt te gelden maar na de wijziging van het Vreemdelingenbesluit voor alle amv'ers, vergroot de onzekerheid, met name voor jongeren in een kwetsbare positie die vaak al jaren in Nederland verblijven.

Daarnaast constateren wij dat lange procedures en wachttijden ertoe leiden dat amv's – ook als zij jonger zijn dan 15 ten tijde van de asielaanvraag – vaak pas op latere leeftijd een vergunning krijgen. Hierdoor vervalt in de praktijk hun kans op duurzaam verblijf. In sommige gevallen kan zelfs alleen een vergunning met terugwerkende kracht worden verleend terwijl er vervolgens direct een terugkeerbesluit wordt genomen. De aangekondigde wijziging van het Vreemdelingenbesluit betekent bovendien dat ook voor 15-minners de standaardvergunning van vijf jaar zal verdwijnen. Slechts in uitzonderlijke gevallen is dan nog sprake van zicht op voortgezet verblijf. Dit doet afbreuk aan de rechtszekerheid van een groep die door hun leeftijd en omstandigheden extra bescherming zou moeten krijgen.

VluchtelingenWerk zou graag verheldering zien over hoe het gewijzigde amv-buitenschuldbeleid zich verhoudt tot het T.Q.-arrest. Het gaat dan met name om het risico op verkapt leeftijdsonderscheid, hoe “adequate opvang” in het herkomstland wordt beoordeeld en door wie, en op welke gronden een vergunning tussentijds kan worden ingetrokken. Daarnaast vragen we ons af hoe de Minister voorkomt dat lange procedures ertoe leiden dat amv alsnog hun recht op duurzaam verblijf verliezen.

Binnengrenscontroles

Nederland voert sinds 9 december 2024 grenscontroles uit. Per [brief](#) van 12 november 2024 stelde minister Faber dat herinvoering van binnengrenstoezicht ‘een tijdelijke en uitzonderlijke maatregel’ is die zou moeten bijdragen aan ‘de bestrijding van irreguliere migratie.’ In de bijgevoegde notificatie aan de Europese Commissie, andere lidstaten en het Europees Parlement staat dat Nederland deze maatregel neemt op grond van een ‘*foreereseable threat*’. Deze ‘voorzienbare bedreiging’ zou het aantal mensen zijn dat in Nederland asiel aanvraagt.

Op de agenda staat nu de [brief](#) van de Minister van 21 maart waarin de tussentijdse resultaten met uw Kamer zijn gedeeld. Kort gezegd is de afgelopen drie maanden aan 250 vreemdelingen de toegang tot Nederland geweigerd omdat ze geen geldige papieren hadden; in dezelfde periode een jaar eerder ging het om 150 vreemdelingen (toen via het Mobiel Toezicht Vreemdelingen, MTV). Daarnaast zijn er 90 personen aangehouden wegens bijvoorbeeld drugscriminaliteit. Dit is veel minder dan het jaar daarvoor; toen ging het om 260 aanhoudingen wegens verdachte criminele activiteiten. De grensgemeenten noemen de maatregel [symboolpolitiek](#) en weinig effectief. Ook de politiebonden uiten [kritiek](#): ‘*Andere taken van de politie komen onder druk te staan*’ stellen de politievertegenwoordigers, en ‘*Het is jammer dat de grenscontroles voor een politiek frame worden gebruikt*’ aldus politievakbond ACP.

De controles zijn tevens in strijd met de (in juni ‘24 herziene) [Schengengrenscore \(SBC\)](#). Artikel 25 lid 1 van de SBC stelt een algemeen kader voor de tijdelijke herinvoering van het grenstoezicht aan de binnengrenzen. Hiervoor moet sprake zijn van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de binnenlandse veiligheid, zoals bijvoorbeeld pandemieën, terrorisme-dreiging of een ‘plotselinge grootschalige niet-toegestane verplaatsingen van onderdanen van derde landen tussen de lidstaten’. Binnengrenscontroles blijft ook volgens de nieuwe Schengengrenscore alleen mogelijk in zeer uitzonderlijke situaties (oorlog, pandemieën). De huidige situatie in Nederland met een gemiddeld aantal asielverzoeken en het ontbreken van ‘plotseling en grootschalige verplaatsingen’ biedt geen basis voor binnengrenscontroles, stellen [deskundigen](#).

VluchtelingenWerk wijst erop dat de maatregel tot het invoeren van binnengrenscontroles een niet-effectief middel is die in strijd is met de Schengengrenscore. De onderliggende onderbouwing voor de maatregel, namelijk ‘een voorzienbare dreiging’ met een verwijzing naar de aantallen asielzoekers die naar Nederland komen vormt geen grond zoals geformuleerd in artikel 25 SBC. Er is geen oorlog, pandemie of sprake van ‘extreme en ongeoorloofde verplaatsingen binnen de Unie’.

Wij hopen dat u onze inbreng kunt gebruiken in het debat, voor vragen of een toelichting zijn we uiteraard beschikbaar.

Met vriendelijke groet,

Frank Candel
Bestuursvoorzitter VluchtelingenWerk Nederland